

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 1371/23
28.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Милош Симоновић, адвокат из Београда, Југ Богданова 22, против тужене ББ из ..., коју заступа Жељка Огњеновић, адвокат из Старе Пазове, Словенски трг б.б., ради предаје у posed, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 9099/22 од 1.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.2.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 9099/22 од 1.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 9099/22 од 1.12.2022. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена ББ из ... да тужиљи АА из ... преда стан површине 54 м² на првом спрату стамбене зграде у улици ... у ..., слободан од лица и ствари, као неоснован. Ставом другим изреке обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 146.400,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужиља је благовремено изајвила жалбу из свих разлога прописаних чланом 373. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. у вези члана 402.

Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, 49/13- одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиље није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути.

Супротно жалбеним наводима побијана пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека пресуде је разумљива, непротивречи ни сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а недвосмислено произлази из изведених доказа и целокупног стања у списима.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је 06.08.2001. године преко пуномоћника по пуномоћју овереном пред Основним судом у Подгорици Ов 21667/01 од 20.08.2001. године, закључила као купац предуговор о купопродаји непокретности - стана који се налази у улици ..., у ... са ВВ, као продајцем, који је оверен пред Првим општинским судом у Београду под бројем Ов. 9517/01 дана 03.09.2001. године. Према признаници од 03.09.2001. године тужиља је исплатила купопродајну цену стана у целини износом од 35.000 немачких марака. Тужиља са продајцем није закључила главни уговор о купопродаји стана. Тужена је 14.07.2006. године као купац са ВВ, као продајцем закључила уговор о купопродаји непокретности, стана број 4. површине око 52 м², по структури двоипособног за купопродајну цену од 40.000 евра, који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под бројем Ов. 6029/06 дана 14.07.2006. године. Према налогу за пренос Волкс банке извршен је пренос новчаних средстава са рачуна ББ на рачун ВВ у износу од 40.000 евра дана 14.07.2006. године, односно 3.342.996,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је захтев за предају у посед непокретности одбио као неоснован, имајући у виду утврђено да се у конкретном случају не ради о конкуренцији основа, с обзиром да једини ваљан правни основ подобан за стицање права својине на непокретности има тужена, јер је тужена закључила уговор о купопродаји предметне непокретности дана 14.07.2006. године и извршила исплату купопродајне цене у целости, док је тужиља закључила само предуговор о купопродаји непокретности, којим се према одредби члана 45. став 1. Закона о облигационим односима само пружима обавеза да се касније закључи главни уговор, као што је то и предвиђено у конкретном случају одредбом члана 3. предуговора, а главни уговор тужиља није закључила, иако је исплатила купопродајну цену.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. У жалби тужиља није истицала нове чињенице, нити предложила нове доказе у смислу члана 372. став 1. ЗПП.

Жалбом тужиље чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу. Правилно је првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиље није основан и да тужилји не припада право на тражену судску заштиту.

Заштита права својине регулисана је Законом о основама својинскоправних односа ("Сл. лист СФРЈ", бр. 6/80 и 36/90, "Сл. лист СРЈ", бр. 29/96 и "Сл. гласник РС", бр. 115/2005 др. закон). Према одредби члана 3. наведеног закона, власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже, у границама одређеним законом. Свако је дужан да се уздржава од повреде права својине другог лица. Према одредби члана 37. став 1, 2. и 3. истог Закона, власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, с тим да власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог. Право на подношење такве тужбе не застарева.

Из наведене законске одредбе, којом је регулисана тзв. реивиндикациона тужба, произилази да је за правилну примену исте потребно кумулативно испуњење два услова, и то да тужиља докаже да је власник индивидуално одређене ствари и да се та ствар налази у фактичкој власти тужене.

Следом изнетог, правилно је првостепени суд закључио код утврђеног да је тужиља закључила предуговор о купопродаји непокретности на коме су потписи уговорача оверени код суда, у смислу члана 45. Закона о облигационим односима по овим одредбама заинтересованој страни дато само право да од суда тражи да се другој страни која одбија да приступи закључењу главног уговора, наложи да то уради у року који јој одреди суд, с тим што се закључење главног уговора може захтевати у року од шест месеци од истека рока предвиђеног за његово закључење, а ако тај рок није предвиђен, од дана кад је према природи посла и околностима уговор требало да буде закључен. Према томе, сходно наведеној одредби тужиља по основу закљученог предуговора није могла стећи право својине и стога је њен захтев којим тражи предају у посед предметног стана у односу на тужену којој је предат у посед стан по закљученом правном послу, уговору о купопродаји непокретности у смислу члана 20. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, није основан.

Жалбени наводи тужиље којима се указује да првостепени суд није правилно и потпуно утврдио чињенично стање и да је погрешно применио материјално право, те да тужбом није тражено утврђење права својине већ предаја у посед и да је суд прекорачио тужбени захтев нису основани. Претходно питање за тражену судску заштиту из члана 37. Закона о основама својинскоправних односа је да је тужиља власник индивидуално одређене ствари и да се та ствар налази у фактичкој власти тужене. Без одлуке о овом претходном питању не може се одлучити о постављеном захтеву тужиље за предају поседа непокретности. Сходно изнетом, супротно жалбеним наводима, тужиља није доказала да је титулар права својине на спорној непокретности и у том смислу нема правни основ за остваривање правне заштите према туженој, у смислу одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних

односа.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је имао у виду и остале наводе жалбе тужиље, али их није посебно образлагао сагласно овлашћењу из члана 396. став 1. Закона о парничном поступку, јер не могу довести до другачије за туженог повољније одлуке у овој парници.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке применом члана 390. Закона о парничном поступку одлучујући као у ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђена је применом члана 401. тачке 2. Закона о парничном поступку и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке донета правилном применом одредби члана 150, 153, 154. у вези лана 163. истог Закон. Трошкови су одморени према исходу спора правилном применом Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Одлуку у ставу другом изреке пресуде Апелациони суд у Београду је донео применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужиља није успела у поступку по жалби, па је захтев да јој се надокнаде трошкови другостепеног поступка, на име састава жалбе од стране пуномоћника из реда адвоката одбијен.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић